

„Til denne Landsret (Søndre Landsret) kan endvidere henlægges Omraader, der henhører under en af de nu bestaaende Landsretter, dog først fra det Tidspunkt at regne, som maatte blive fastsat ved kgl. Anordning.“

Det er den heri nævnte Forudsætning, der nu vil ske Fyldest, hvis Mindretallets Ændringsforslag gennemføres, blot at det sker ved en Beslutning af Rigsdagen i Stedet for gennem kgl. Anordning.

Det tilføjes, at Forslaget til nævnte Lov af 28. Juni 1920 var udarbejdet efter Forhandling med det af den nordslesvigske Vælgerforening nedsatte Retsudvalg og blev godkendt af Rigsdagspartiernes sønderjydske Udvalg.

Skulde Ændringsforslaget om at bevare de 3 Landsretter ikke blive vedtaget, foreslaar Mindretallet *subsidiært*, at der i Odense oprettes et Kontor under Østre Landsret, og at Sager fra de fynske Amter kun med Parternes Samtykke kan sættes til Domsforhandling udenfor disse Amters Omraade.

Mindretallet slutter sig til § 3 i Ændringsforslaget under Nr. 1 vedrørende en udvidet Adgang for Landsretterne til at fastsætte Domsforhandling udenfor det Sted, hvor Retten har Sæde.

I Overensstemmelse hermed tiltræder Mindretallet ligeledes de Paragraffer, der staar i Forbindelse med § 3, nemlig §§ 2, 6, 7 og 9—19.

Hvad angaar det andet Hovedpunkt i den Del af Lovforslaget, der nu søges gennemført, nemlig Bestemmelsen i Lovforslagets § 36 om at udvide Underretternes Kompetence, maa Mindretallet ligeledes modsætte sig dette, selv i den af et Mindretal foreslaaede nye Affattelse, idet nærværende Mindretal ikke blot maa anse enhver yderligere Udvidelse paa dette Omraade for et Tilbageskridt, men tillige maa betragte Udvidelsen som ikke svarende til den gældende Retsplejelovs hele System. I saa Henseende kan Mindretallet ganske slutte sig til den Opfattelse, der dels er gjort gældende overfor Udvalget af Professor, Dr. jur. Munch-Petersen og

dels af Flertallet i Retsplejeudvalget i Skrivelse af 5. Maj d. A. til Justitsministeriet, hvilken Skrivelse er vedføjet som Bilag 16 til Betænkningen.

Mindretallet maa endvidere hævde, at der ikke til Forsvar for Udvidelsen af Underretternes Kompetence er fremført noget som helst sagligt Argument af virkelig Vægt. Der er tværtimod foruden de foran omtalte Indvendinger fra flere Sider rejst bestemt Protest mod Udvidelsen. Mindretallet skal i saa Henseende tillade sig at anføre et Uddrag af Skrivelse fra Sagfører-raadet af 3. Maj d. A. til Udvalget, hvori det hedder:

„Det var vistnok vanskeligt med saglige Grunde at forsvare den tidligere gennemførte Ændring, hvorefter Underretternes Kompetence forhøjedes fra 300 til 800 Kr. Den Procesform, som efter Loven gælder ved Underretterne, er ikke forsvarlig i videre Omfang, end den oprindelig ved Lov var hjemlet — indtil 300 Kr. Efter Lovens System er Landsretsbehandlingen den normale Procesform; den foreslaaede Ændring vil medføre, at Landsretsbehandlingen, skønt den altsaa er den normale, kun kommer til Anvendelse i en meget lille Brøkdel af samtlige borgerlige Sager, og Ændringen vil desuden medføre, at Rets-sager, som, selv om de ikke overstiger 2 000 Kr.s Værdi, dog for den enkelte Borger bliver af afgørende økonomiske Konsekvenser, undrages fra Paadømmelse ved Højesteret.“

I Tilslutning hertil har en Deputation fra Sagførersamfundet overfor Udvalget mundtlig paa Sagførerstandens Vegne bestemt fraraadet at gaa til en yderligere Udvidelse af Underretternes Kompetence.

Under Hensyn til det her anførte stiller Mindretallet Underændringsforslagene under Nr. 1 og 2 og fraraader de øvrige Underændringsforslag.

Et *tredie Mindretal* (Vagn Bro, Christen Christensen, Elgaard, Samuelsen og Vejen) ønsker i Tilslutning til det andet Mindretals Bemærkninger at føje følgende: Naar man fra det socialdemokratiske